

KAREL ŠÍP

MICHAEL ČECH

**Čekání
na
smích**

xyz

Čekání na smích

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Michael Čech

Čekání na smích – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

© Nakladatelství XYZ, 2025
© Michael Čech, 2025
© Karel Šíp, 2025
Všechnopárty, foto © David Raub, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7683-961-8 (1. zveřejnění, 2025)
ISBN e-knihy 978-80-7683-992-2 (1. zveřejnění, 2025) (PDF)

KAREL ŠÍP

MICHAEL ČECH

Čekání na smích

literární zpracování
životního příběhu
Karla Šípa

xyz

Obsah

	Úvodní slovo	7
	Dodatek k úvodnímu slovu	9
1. KAPITOLA	Narození, dětství, dospívání	11
2. KAPITOLA	První zaměstnání	45
3. KAPITOLA	Léta vojenská 1964–1966	51
4. KAPITOLA	Odchod do civilu, první kontakty s hudbou	61
5. KAPITOLA	První krůčky před kamerou	83
6. KAPITOLA	Scénky, prvně s publikem	101
7. KAPITOLA	Konec dvojice, nově na Nově	121
8. KAPITOLA	Návrat do mateřského klubu	135
9. KAPITOLA	Nejen bavič, ale i moderátor	145
10. KAPITOLA	A psal jsem taky texty	153
11. KAPITOLA	Sportovní antitalent fanouškem sportu	167
12. KAPITOLA	Nedostižné vzory	179
	Co teď a co potom	187

Úvodní slovo

Bavič, moderátor, talkmaster, komediograf, textař, muzikant, herec, milovník sportu a legenda televizní zábavy – Karel Šíp – oslavil osmdesáté narozeniny. Jeho obdivuhodný smysl pro humor, osobní skromnost a pronikavá bystrost s brilantní slovní ekvilibristikou ovlivňuje již v pořadí pátou generaci televizních diváků.

Známe jeho scénky, jeho knížky, jeho *Všechnopárty*, jeho *Hitsarády*, *Horoskopičiny* a další slušnou řádku pořadů, známe jeho skvělé texty, dokonce jsme viděli i jeho pátrání po kořenech rodu. Co ale neznáme, je vlastně Karel Šíp sám a jeho tvůrčí cesta a mapa.

Netradičně plachá hvězda, která dává nahlédnout do svých vzpomínek a svého soukromí velmi zřídka. A tak je čas se s ním vydat po klíčových kapitolách jeho životní kariéry. Nenabízíme chronologické čtení od narození a rodného domu k současnému útočišti. Chceme postupně doslova a do písmene projít kapitoly kariéry tak, jak je považuje za klíčové sám Karel Šíp, a nahlédnout tak pod pokličku tvorby a souvislostí, které vedly k utváření výjimečně populární osobnosti.

Tak jako se v knize otevírají před čtenářem jednotlivé kapitoly, tak i my chceme čtenářům předestřít pestrou paletu kapitol ze zákulisí tvůrčího života jubilanta. Kolik náhod,

vtipných historických souvislostí, kolik historek přináší vzpomínání v takto dlouhé kariéře, není třeba zdůrazňovat.

Začínal utilitárně napsanými rozhovory a moderacemi, hrál scénky striktně napsané, kde se musely dodržovat pointy. Byl vždycky pregnantní.

Člověk, který zpěvákům přesně psal, co budou v rozhovoru v *Šarádě* říkat. V *Paškálu* měl dopředu napsané rozhovory, držel se otrocky toho, co měl na papíře. Psal scénky, doslovné a vtipné, které nejdou opsat improvizací. A kariéru končí tím, že se živí největší improvizací, kterou tady kdy kdo v televizi dělal. Dvacet let v jednom pořadu, který je jeho královská disciplína.

Člověk, který je plachý, se stane hvězdou. Člověk, který má pocit, že je všechno dobrý, jen když se to připraví dopředu, a drží se toho skoro celý svůj profesní život, a nakonec končí tím, že jenom improvizuje.

Člověk, který o sobě tvrdí, že jeho cesta je vroubená neúspěchy, osmkrát vyhraje TýTý jako osobnost televizní zábavy. Na tom něco nesedí. Promiňte, ale to přece je vtipný, ne? A to proto, že to tvrdí Karel Šíp a myslí to smrtelně vážně. A o tom je naše následující povídání.

Michael Čech

Dodatek k úvodnímu slovu

Toto je syrový záznam našeho povídání. No syrový, trochu dopčený přece jenom je. Jenom to hodit do počítače tak, jak to bylo řečeno, nejspíš nešlo. Jakous takous fazónu to přece jenom chtělo. Michal prostě kladl otázky, vyptával se a skládal z těchto střípků příběh mého života. Uvědomil jsem si, že jsem životopis jako takový nikdy žádný nenapsal. Možná pro nějaké úřady, ale to jsou jiné životopisy. Nikdo ho po mně ani nikdy nechtěl. Šel jsem například po stopách svého rodu, konkrétně tatínkovy větve. Dokumentární cyklus České televize šel po stopách různých osobností a odhaloval často netušené skutečnosti. Zajímalo mě to z osobních důvodů. Protože z tatínkovy strany jsem o svém původu nevěděl vůbec nic. Byl levoboček, svého tatínka nikdy nepoznal. Po revoluci přišel s tím, že jeho rodině před válkou patřila továrna na výrobu zemědělských strojů v Roudnici. Jeli jsme se tam podívat, ale žádnou továrnu, která nám patřila, jsme tam nenašli. Dopátral jsem se ale překvapivé skutečnosti, například že mám v Americe několik strejdů, o nichž jsem nevěděl, stejně jako oni nevěděli o mně.

V knize *Bavič* jsem sice popsal některé epizody svého života, ale spíš mi šlo o ty veselejší historky, nikoliv o seriózní a nepřikrášlený životopis, souvislý běh času, což životopis většinou je. Zároveň mě svými otázkami Michal přiměl k usilovnému vzpomínání, k otvírání komůrek v paměti, které nebyly otevřeny

třeba několik desetiletí. Ano, až k takto důsledné rekonstrukci mého žití jsme se dopracovali. Takže logicky došlo i na věci neveselé, které se do filmového životopisu nehodily, přestože se staly. A taky z časových důvodů, Michal pracoval s hrubou stopáží 7 a půl hodiny, z toho bylo třeba dojít k číslu 90 minut.

A tak bylo nutné stříhat. Krátit. Třeba smutnej příběh z vojny, kluk z Brna, jmenoval se Petr Kožíšek. S naší kapelou hrál na piano. A takzvaní mazáci, neboli vojáci o rok starší, si na toho Petra kvůli blbosti tak zasedli, že utekl na Vánoce domů a tam se zastřelil. Pokud vás tedy zajímá, jakými kostrbatými cestičkami jsem se dopotácel až do současna, začtěte se.

Možná vás něco pobaví, možná něco i překvapí. Je tam všechno, co se opravdu stalo, co považuji za důležité. Nedůležité tam není. Tak se v těchto řádcích, máte-li chuť, projděte mým dosavadním životem.

Karel Šíp

1. KAPITOLA

Narození, dětství, dospívání

Moji rodiče se seznámili doslova náhodou, a to na divadelní štaci v Poděbradech. Táta, původně vyučenej obchodní příručí, snad to ani nikdy pořádně nedělal, utekl k divadlu a hrál za protektorátu u kočovné herecké společnosti a dorazili na štaci do Poděbrad.

Byla zima, kdesi se ubytovali, nejspíš levný hotýlek, kde byla sice kamna, ale nebylo v nich čím topit. A táta, jakožto nejmladší člen souboru, byl poslán pro uhlí.

Novomanželé Šípovi před Staroměstskou radnicí

Dorazil do Uhelných skladů. Za sklem přepážky seděla moje maminka. Přeskočila mezi nimi jiskra a byla to láska na první pohled. Ta dívka kvůli tátovi dokonce zrušila svatbu. Měla se vdávat současně se svou sestrou, dvě svatby najednou, ale z její strany to nejspíš láska nebyla. Máma se tehdy vymluvila na nějaké zdravotní obtíže, nechala si snad kvůli tomu píchnout cosi, co jí způsobilo něco jako zažloutlou pleť. Láska to prý byla až s mým tátou.

Jenže moje babička z Poděbrad to tehdy vůbec nevzala romanticky a dobře. Přesně to už nikdo dneska neví, ale ty dvě se pohádaly tak, že babička řekla mámě něco jako „jdi si, kam chceš“. Čímž nejspíš myslela, ať si tedy jde za tím svým vyvolným. Tedy z domova pryč.

Takže šla.

Babičce ani neřekla kam.

Podle svědectví jedné mé sestřenice, která bydlela u babičky s dědou trvale, jednoho dne přiběhla nějaká sousedka a babičce hlásila: „Paní Hrdličková, vaše Blažena se vdala.“ Na vývěsce u národního výboru viselo svatební oznámení, tak to šla hned babičce hlásit. Ale babička byla dál zatvrzelá a jednu ze svých dcer, ta druhá se vdala, s tou problém nebyl, dál jako by neměla.

Údajně prý, když jsem se narodil, popadla miminko a jela ho ukázat do Poděbrad. Ale babička se jen koukla a dál byla nepřístupná.

Pak ale jednoho dne máma do Poděbrad přijela se mnou. To mi nejspíš byly tak tři roky. A babička vyměkla. Dvě vnučky už měla, Drahušku a Jitku, ale tohle byl první kluk v rodině. A tak jsme začali jezdit do Poděbrad.

A já měl najednou babičku a dědečka, jako měly ostatní děti. Děda Hrdlička mě vozíval na kole po městě, na rámu měl přídělané dětské sedátko, to si pamatuju, víc mně ale z našich poděbradských návštěv v paměti nezůstalo. Jen pár fotek od profesionálního fotografa na kolonádě.

Děda s babičkou na kolonádě v Poděbradech

Na svět jsem dorazil 1. června 1945.

První focení po příchodu na svět

Táta byl rozhodnutý žít se jako herec, a tak pátral, které divadlo nabízí s angažmá také byt. Protože v Praze měli s bydlením potíže, prý po nějakých podnájmech putovali, detaily nevím. A tak táta našel v inzerátech, že začíná po válce fungovat teplické divadlo a že zájemcům nabízejí i byt.

Po válce jich byla zvlášť v pohraničních oblastech po Němcích spousta. A tak jsme putovali do Teplic. Třípokojový byt v domě, který stojí dodnes a kde já prožil krásné teplické dětství. Deset let.

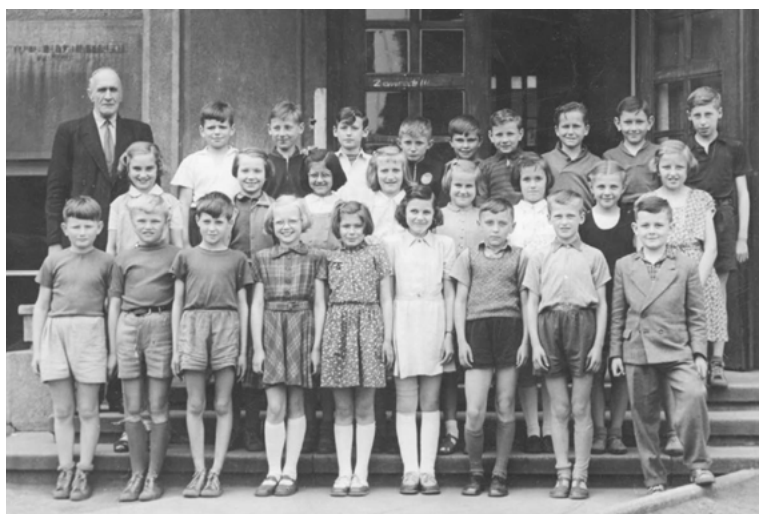
Tatínek hrál divadlo, maminka pracovala v divadelní účtárně, měla obchodní akademii, byla dobrá na úředničinu. V tom po ní nejsem.

Škola, ve které jsem chodil až do čtvrté třídy, je rovněž na svém místě, v Klecandově ulici. Dokonce odolala i výstavbě

Babička, maminka a já v Poděbradech

fotbalového stadionu zvaného Na Stínadlech. Za mě byl za školou volnej prostor, takové malé skalky, po kterých jsme často lezli, protože tudy vedla zkratka ze školy domů. Avšak byla to padesátá léta, ta nebyla, jak známo, jednoduchá, takže v hlavě nosím třeba, jak jsem držel stráž u nějakého katafalku, když umřel prezident Klement Gottwald. On v těch Teplicích neležel určitě, jenom nějaké místo pro věnce a kytky na náměstí, tehdy se jmenovalo Benešovo. Nebo už Gottwaldovo? Nevím. Holt padesátá léta.

4. třída před školou v Klecandově ulici v Teplicích

Po těch deseti letech, tedy v roce 1955, dostal tatínek nabídku angažmá z Ostravy.

Zatímco divadlo teplické byla takzvaná oblast, Krajské Krušnohorské divadlo se jmenovalo, tak v Ostravě bylo divadlo

státní. Tedy nepochybně významnější. Vyšší sazba určitě i platově, ale bylo mi deset, to jsem rozhodně nijak nevnímal. Jen to, že se stěhujeme jinam. Z Teplic do Ostravy. Ani jsem nejspíš nevěděl, kde to město vůbec je.

Tatínek jel s nějakými kusy nábytku se stěhováky a my s mámou jsme jeli do Ostravy vlakem. Ten přechod z voňavého lázeňského města do ocelového srdce republiky byl pro nás šokující. Už ten odér, když jsme na nádraží vylezli z vlaku ven, to se ani nedá popsat. Ve vzduchu kouř z komínů, vysokých pecí, a asi ani máma nebyla z té změny prostředí nadšená. Celý život žila ve dvou lázeňských městech, v Poděbradech a pak v Teplicích. A najednou tohle. To vypadalo skoro jako za trest.

Ale jak se později ukázalo, i pro mě to byl zlom takřka osudový. Protože tam jsem začal žít svůj dětský život, spjatý s divadlem. Ale pojďme ještě zpátky do Teplic.

Teplice

Moje první slova, vyřčená krátce po narození, byla podle svědectví rodičů – a oni by si to nevymysleli – velmi podivná a vyvolala dokonce jejich pochybnost, zdali se jim vůbec narodilo dítě české národnosti... Protože jsem jasně ukázal z peřinky na chleba, neboť jsem měl nejspíš svůj první hlad, a řekl slovo *ouvda*. Zvukomalebně se to chlebu vůbec nepodobá. A když jsem ukázal prstíčkem z postýlky na jablko, řekl jsem slovo *ávlevle*. *Ouvda* a *ávlevle*. Pokud jsme doma k jídlu nic jiného neměli a jedl jsem jen *ouvda* a *ávlevle*, dopadl jsem docela dobře. A zároveň to odpovídá době, na svět jsem přišel necelý měsíc po 2. světové válce. Co taky v té době mohlo bejt k snědku v chudé herecké rodině než *ouvda* a *ávlevle*.

Oslava prvního roku na světě

První smích

Ne můj, já jsem se smál nejspíš pořád, myslím ohlas na můj první pokus rozesmát publikum, v tomto případě cestující v tramvaji...

Když jsem jel coby tříleté dítě s maminkou v tramvaji, kterou jsme nejspíš jezdili často, všiml jsem si jedné zajímavosti, která se v tramvaji opakovala pravidelně.

Když tramvaják zatáhl za šňůru, čímž zazvonil a dal řidiči vpředu znamení, že může jet, hlasitě zavolal: „Dále!“ Čili, že tramvaj může pokračovat.

Kdykoliv jsme jeli tramvají, a jezdili jsme opravdu často, automobil nemající, počkal jsem si, až tramvaják zatáhl za šňůru, čímž zazvonil, do toho jsem já předběhl průvodčího a hlasitě jsem zahlásil: „Dále!“

Cestující se zasmáli, už mě znali, čekali na to. To byl můj první smích, první úspěch.

Smích cestujících mě možná už v těch třech letech kamsi začal směřovat...

Narozeninový dort, dvě svíčky a rodiče

Plyšový medvěd větší než já

Školní léta padesátá

V první třídě jsem měl ještě náboženství, ale ve druhé už jsem byl pionýr. Šlo to rychle. Naše rodina patřila k Církvi československé husitské. Ani nevím proč. Většina mých spolužáků ale chodila do katolického kostela na náměstí, zatímco ten náš byl až na kraji Teplic. Myslím v Trnovanech. Záviděl jsem jim, že to mají blízko. Často jsem se tam byl podívat taky, ale cítil jsem, že tam nepatřím, že nejsem členem jejich „oddílu“.

Od druhé třídy, v roce 1952, už ale o náboženství nepadlo ani slovo. A tím se to moje dilema s kostely vyřešilo. Přišli jiní bohové...

Do Junáka jsem nechodil, musel jsem do Pionýra. To bylo povinné a tečka. Byl jsem naprosto neaktivní. Maximálně mi na 1. máje uvázali na krk rudý šátek a šel jsem v průvodu. Jinak si z toho nepamatuju vůbec nic. Z té doby si ale pamatuju jeden dost děsivý zážitek. Náš třídní učitel Vokroj, přísný chlap, ale spravedlivý, stará škola i s pozitivním názorem na tělesné tresty, ten uměl dát osmiletému žákovi facku, jakou si pamatoval řadu let, ne přímo mně, ale byl jsem toho párkrát svědkem. Jednou ale přišel do třídy a nařídil nám, abychom si v čítankách nalistovali stránku s fotografií Klementa Gottwalda a Rudolfa Slánského, jak něco podepisují. Pak nám přikázal tu stránku vytrhnout. Bylo zjevné, že i jemu samotnému to je proti mysli, leč léta padesátá už chápal tak, že odporovat

v čemkoliv je vyloučené. Tak nám zavelel tuhle stránku vytrhnout. Nepochybně na příkaz shora. Několik z nás se rozplakalo – ne kvůli těm dvěma chlápům na fotce, ty jsme neznali, ale kvůli našim milovaným čítankám...

Narodil jsem se jako levák, jenže tehdejší školství leváky neuznávalo. Psát pravou rukou bylo povinné, a tak mi učitel při hodinách psaní levou ruku prostě zavázal za záda. Až jsem se nakonec naučil psát pravou. Je to dodnes jediná činnost, ke které pravou ruku používám – jinak všechno dělám levou. Tenis, fotbal, zatloukání hřebíků... Četl jsem někde, že násilně předělání leváci můžou mít následkem toho různé potíže – poruchy řeči, koktání, nebo dokonce pominutí smyslů. No, zatím se z toho nic neprojevílo, možná mě to tehdy jen trochu přibrzdilo. Ale dodnes špatně snáším pohled na někoho, kdo píše levou rukou. A říkám si: kde já bych dneska mohl být, kdyby mě nechali psát levou rukou? Možná jaderný fyzik...

V divadle v Teplicích jsem už v té době hrával. Malé role, spolu s ostatními dětmi herců a lidí z divadla. Vlastně pořádně jenom jednou. V osmi letech jsem komparzoval ve hře *Práčata* – hra o dětech husitů, malých bojovnících. Potřebovali do toho hejno dětí, tak tam dali potomstvo všech zaměstnanců divadla, od pěti do deseti let, včetně mě. A tak jsem byl práce.

Dopoledne se často hrálo pro školy. A jednou, během školního představení, přišla i moje třída. Bylo mi v té době asi osm let. Jakmile jsem je uviděl, přestal jsem hrát a místo toho si začal z forbíny domlouvát s klukama, kam půjdeme odpoledne hrát fotbal, a úplně jsem vypustil lýtý boj s křížáky. Inspicient

to nahlásil a byl z toho průšvih. Tátu si předvolal ředitel divadla. Požádal ho, aby mě už do divadla hrát neposílal. Že nejsem pro divadlo dost dobrý. A jako práce jsem skončil. Jenže v Ostravě se to nepotvrdilo. Tam moje divadelní nekázeň naštěstí neprosákla...

Se spolužákem Alešem v pyžamech hrajem Čiňany na maškarním

Ostrava

To město bylo ve všem jinak než v Teplicích. Pro mě najednou bylo všechno nové. Nová škola, noví kamarádi, nové prostředí. A bylo to těžké. Rád jsem nebyl. Do čtvrté třídy si člověk vybuduje nějaký vztah, najde si kamarády, a najednou jsem byl zase cizí. Mluvil jsem jinak než spolužáci a říkali mi „Čížek“. To je ten Čížek... Míněno jako Čech. Neměl jsem ten „kratky dialekt“, jako měli oni. Kolikrát jsem jim ani všechno nerozuměl. A tak jsem se zdržoval veškerý mimoškolní čas v divadle. Byli jsme tam čtyři kluci ve stejném věku, a to bylo v pohodě. Přišel jsem ze školy, hodil tašku do kouta a utíkal do divadla. Každý den. Hráli jsme na dvoře divadla fotbálek a pak rovnou do divadla, hrát dětské role.

Máma v Ostravě pracovala v Čedoku za přepážkou. Tehdy byl ten Čedok určitě jedinou cestovní kanceláří ne-li v kraji, tak ve městě určitě. A byla to práce od rána do večera, strašná dřina. Nakonec si tam uhnala i tuberkulózu a musela být tři čtvrtě roku v plicním sanatoriu v Jablunkově. A tak jsem, jako jedináček, zůstal prakticky sám.

Táta byl pořád pryč, v divadle nebo na estrádách, a já se musel o sebe postarat sám. Připravil jsem si úkoly a pak hned do divadla. Pořád jsem v něčem hrál. Divadla, kde jsou nějaké děti, s oblibou pak ty děti zapojujou. Lid, který třeba zaplnil náměstí, aby byl kompletní, musí mít taky nějaké děti. Tak

V Shakespearově hře Veselé paničky Windsorské – role Chvostíka

jsem se stal stálým členem hereckého ansámblu divadla. Těch náměstíček jsem takhle zahemžil několik. Třeba v operetě *Paganini*, opona šla na začátku nahoru a hned tam byly vidět děti,

jak lítaj kolem kašny, což najednou přerušil líbezný zvuk houslí. To cvičil někde uvnitř samotný maestro Paganini a vesnice nábožně ztichla. I děti ztichly. Máma v té době chudák trčela v sanatoriu, ale nakonec se naštěstí vyléčila. S tátou jsme za ní o víkendech jezdili na návštěvy.

Opereta měla svá pevná pravidla. Především děti mohly hrát jen v prvním jednání, protože jsme museli ráno do školy, takže divadlo nedivadlo, hajdy spát, abysme nezaspali školu. Režiséři to museli respektovat. Hrál jsem skoro ve všem. A když jsem v něčem nehrál, tak se mě inspicient jen zeptal: „Karlíku, budeš dneska večer na představení?“ A já vždycky řekl: „Budu, samozřejmě.“ V čem jsem nehrál, na to jsem se díval v zákulisí. Seděl tam hasič a inspicient mi dal židličku hned za něj. Každý večer až do devíti hodin jsem tam čuměl na všechno. V tom mě nikdo nekontroloval, máma bejvala v práci do desíti večer a táta taky furt někde. Prostě jsem tam byl každý den. Nebylo to vždycky vhodné pro děti. Byla to holt opereta.

Opereta má například pevně dané obory: hrdinný tenor, mladokomik, starokomik. Totéž v ženskéjch, první subreta, mladokominda, starokominda. Každá opereta je napsaná tak, aby v ní tyto obory byly zastoupeny, protože každé divadlo má herce různých věkových kategorií. Autoři jako Strauss, Lehár nebo Piskáček tohle schéma respektovali. A já už tehdy chápal, co to znamená, že je to kaširované, hodně nalepované fousy, paruky...

Začínal jsem si všimnout i hereckých výkonů. Podle mě do operety šel hlavně ten, kdo studoval operní zpěv, ale nebyl dost dobrý, aby se uchytil v opeře. Byli tam zpěváci, u kterých jsem poznal, že se na to vysoké béčko prostě nedostanou, že se škrtí.

Jeden tenorista byl tak malý, že když se snažil vytáhnout tón, ještě si stoupal na špičky. Už jako dítě jsem si říkal: *Zas to béc-ko nevytáhne...* Odborník – dětský komparzista.

Až jednou mi zkusili dát jednu větičku. A zjistili, že to jde. Tak mi pak režiséři začali psát dětské role i tam, kde původně žádné nebyly. Bylo mi 12 let, když jsem dostal roli v operetě *Cikánská láska*. Scéna se odehrávala v maďarské hospodě Čárda, hostinský zavolal: „Láci!“ A já přiběhl, řekl: „Co je?“ Byl jsem bosý a ještě jsem na závěr improvizovaně zahýbal palci u nohou. Lidi se smáli. To už jsem byl taková malá ostravská hvězdička. Zatím opravdu jen malá.

Jako malé cikáně v operetě *Cikánská láska*

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Čekání na smích.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.